

[Stats- og udenrigsministeren.]

den samme betragtning gældende for partiet venstres vedkommende, som står bag ved den beslutning, der er truffet. Når det ærede medlem siger, at det er en trøst, at ingen finder det muligt eller passende at byde statsministeren over, kan dette vel kun være en finte til venstre, der har accepteret regeringens forslag.

I øvrigt kunne man måske i forbindelse med den megen tale om en mulig kommende venstre-konservativ regeringsdannelse spørge, om det ærede medlem hr. Aksel Møller som en forudsætning for en sådan eventuel regeringsdannelse ville stille det krav, at forsvarsudgifterne igen forhøjedes med det beløb, de nu er nedbragt med. Jeg går ud fra, at det ærede medlem enten ikke kan svare på dette spørgsmål eller ikke vil, måske simpelt hen fordi det ærede medlem er klar over, at den økonomiske nødvendighed, vi må regne med i dag, også vil findes, når vi om nogle uger, efter at være blevet bekendt med valgets tal, skal diskutere økonomiske spørgsmål og kommende regeringsdannelse og hvad der i øvrigt melder sig af opgaver.

Jeg beklager, at det ærede medlem har fundet det nødvendigt at sige, at de vesteuropæiske landes forsvarspolitik befinder sig i opløsning. Hvis en sådan udtalelse kan gavne nogen, er det da ikke svært at se, hvem det er, og det må — for at bruge et udtryk, som det ærede medlem selv anvender — gøre et forstemmende indtryk på os alle, at det konservative folkeparti vil benytte sig af disse anliggender i den valgkamp, vi står over for.

Med hensyn til det ærede medlem hr. Viggo Starckes bemærkninger om de 60 mill. kr. er der vist blot det at sige, at så vidt jeg erindrer, var der to medlemmer af det ærede medlems partigruppe — det ene var det ærede medlem selv — der stemte imod denne nedsættelse på de 60 mill. kr., medens fire andre medlemmer af det ærede medlems partigruppe stemte for. Det betyder altså det helt sædvanlige og det særdeles typiske for dette parti, at det sikrer sig muligheden for at agitere både for tilslutning og for afvisning.

Det undrer mig oprigtig talt, at man fortsat fra venstres og fra konservativ side finder det rigtigt ud fra de to partiers synspunkt at gøre så kritiske bemærkninger om produk-

tionens og beskæftigelsens udvikling under denne regering, som tilfældet har været.

Vi ved jo alle, hvorledes udviklingen har været. Fra krigens slutning og til udgangen af 1950 steg produktionen her i landet meget kraftigt. Det er den periode, vi med rette kalder genopbygningsperioden. Den hørte op i 1951. Fra 1951 og gennem størstedelen af 1952 var der ingen produktionsfremgang i dansk industri. Der var tværtimod en nedgang på 4-5 pct. Samtidig steg de øvrige OEEC-landes produktion kraftigt. Ved udgangen af 1952 lå OEEC-landenes samlede produktion over 10 pct. højere end i 1950. Den danske produktion lå lavere end i 1950.

Jeg tror, det var det ærede medlem hr. Aksel Møller, der brugte det måske ikke så smagfulde udtryk, at vi nu produktionsmæssigt lå som nr. sjok blandt de vesteuropæiske lande. Jeg synes ikke særlig godt om udtrykket, men skal det endelig anvendes, var vi altså desværre også nr. sjok blandt Europas nationer i den tid, den regering sad, som det ærede medlem var deltagere i.

I 1953 og i 1954 stiger produktionen på ny. Den stiger i alt med en halv snes procent. I 1955 stagnerede industriproduktionen og i 1956 udviste den som følge af isvinter, arbejdskonflikt og olievanskelighederne omkring Suez en lille tilbagegang. Men fra slutningen af 1956 går det atter fremad. Denne fremgang har holdt sig i 1957, så vor samlede industriproduktion i januar og februar i år har ligget 6-8 pct. højere end for et år siden.

Alt i alt har vi i denne regerings tid haft en fremgang i industriproduktionen på ca. 15 pct. Jeg har ikke det ringeste imod, at man hævder, at denne fremgang er for ringe, for vi kan også ud fra den ledighed, vi har herhjemme, uden videre erkende, at vi burde have en højere beskæftigelse og dermed en kraftigere produktionsstigning.

Det er især i sammenligning med, hvad andre europæiske lande har præsteret, ikke tilfredsstillende, men det er dog et væsentligt bedre resultat — når man nu stadig vil foretage disse sammenligninger — end det, den foregående regering kunne afslutte sin virksomhed med. Om det er så forfærdelig megen nytte til at bide hinanden i benene på disse punkter, kan man måske nok have sine stærke tvivl om.